

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 cen-
Aankondigingen 15 centime-
regel.

TONGEREN, DEN 11 JULIJ.

Frankrijk en Pruisen.

Zal het vrede blijven? Zal het oorlog worden? Dat is de vraag die men zich alle dagen doet, wanneer men den politieke toestand van Europa nazigt.

Het zal vrede blijven, zegt de eene, want alle landen hebben tegenwoordig het grootst belang in het behouden van den vrede en alle mogendheden verzekeren dat zij den vrede verlangen.

Het zal oorlog worden, zegt de andere, want het is zeker niet om den tijd om te krijgen dat alle landen zoo verbazende toereidsels maken, fortin bouwen, het leger vermeerderen, nieuwe wapens fabriceeren enz.

Wat ons doet vreezen voor de toekomst, dat is de opgewondenheid van het volk in Pruisen en Frankrijk, twee landen die het een voor het ander niet willen onder doen. Frankrijk heeft onbetwistbaar onder het militaire opzicht tot hertoe aan het hoofd der wereld gestaan. Zijn degen en nog meer zijn zedelijke invloed zwaaiden het over Europa en overal volgde de zegepraal zijn vaandel.

Doch de laatste duitsche oorlog, gevolgd door de verplettering van Oostenrijk, heeft eensklaps de verbazende macht van Pruisen in het licht gebracht. Sedert dien tijd draait de Pruis: an zich den knevel omhoog, hij schijnt de Franschen uit te dagen en deze gesteldheid van den pruisischen geest blijkt zoo wel in de redevoeringen der kamerleden als in de laatste klassen der bevolking. Wij hoeven hier niet bij te voren dat men in Frankrijk even weinig liefde voor Pruisen toont.

Daaruit komt vooral het gevaar van oorlog voort. Het Handelsblad ziet de zaken onder hetzelfde oogpunt als wij. Ziehier hoe dit blad zich over den toestand uitdrukt:

Frankrijk en Pruisen zijn de twee grote reuzen, die zich tegenover elkander verheffen, elkander uitdagen en tusschen welke vroeg of laat de botsing zal ontstaan, even als dit, vóór het verbond, langen tijd tusschen Engeland en Frankrijk gevreesd werd.

Pruisen is, sedert de overwinning te Sadowa, zoo overweldigend, zoo overmoedig geworden dat het de bemachtiging van gansch Duitschland droomt, en indien de gedurige opjaging jegens Frankrijk niet tot daadzaken komt, dan heeft zij toch ten minste voor doel de daadzakelijke eenheid van Duitschland te bevoorstellen.

Het fransche parlement heeft dezer dagen eene taal gehoord die zeker niet heel geruststellend was voor den vrede: maar de taal,

die in de pruisische pers gevoerd wordt, is zeker veel minder geruststellend. In het duitsche douanen-parlement heeft een gekend generaal, 't overwicht van Pruisen, niet alleen op Duitschland, maar op gansch Europa gevraagd.

Groot gedruisch in de Berlijner pers! Men wijst Frankrijk aan als de hinderpaal tegen Pruisens grootheid en overwicht; 't is Frankrijk dat zijn zedelijk standpunt moet worden neêrgehaald, en terwijl men te Worms, bij het onthullen van Luther's standbeeld, den koning van Pruisen begroet met de woorden «leve de keizer van Duitschland!» heerscht er in de arsenalen eene koortsachtige werkzaamheid.

Die laatste manifestatie is zeker gewichtig; zij toont aan dat Pruisen, met opgezetten wil, de keizerlijke grootheid, zoolang gedroomd, wil bemachtigen.

De fransche dagbladen beklagen zich over dit alles; maar zij vergeten, dat Frankrijk grootendeels de schuld is van 't geen er aan gene zij van den Rijn gebeurt. Toen het Oostenrijk liet neêrslaan, wiens vriendschap het nadien weer heeft nagejaagd, maakte het twee verschrikkelijke naburen, Pruisen en Italië, welke het eens den voet zullen dwars zetten.

Reeds heeft Frankrijk, Rome tegen het laatste rijk moeten beschermen; wie weet of het niet eenmaal de Eeuwige Stad zal moeten beschermen tegen de ondankbare pogingen van Italië, geholpen door Pruisen, wie weet welke worsteling het zal moeten aangaan, om het luthersche Pruisen in zijne verdere overrompeling van Duitschland en andere germaansche landen, tegen te gaan.

Voor het oogenblik gelooven wij echter nog niet aan eene oorlog: wat aan gene zij van den Rijn gespeeld wordt, schijnt ons nu nog slechts een toneelspel. De bedreiging met Frankrijk is een middel, om de banden van Duitschland nauwer toe te halen en de inwendige overmacht van Pruisen sterker te vestigen. Alde gevolgen echter zijn nog niet te berekenen.

En niettemin spreken de twee vorsten en hunne ministers, gedurig van den vrede, dien zij echter door hunne uitdagingen gedurig in gevaar brengen. Er wordt een huichelspel gespeeld, dat eilaas! eenmaal en nogmaals, ten nadeelen der volken zal uitloopen.

Het groot Concilie.

De bulle, welke het groote concilie voor den 8 december 1869, te Rome bijeen roept, is gekend; zij was overigens reeds sedert lang aangekondigd, en wordt door de katholieke wereld met belangstellen, met ongeduld verwacht.

hooren, wanneer deze trachtte Werner te belasteren

In de openbare mening was er dus bepaald eene wending ten gunste van Werner gekomen en het behoefte geen betoog, dat dit hem meer en meer met zijn lot verzoende.

Het steeds toenemend verkeer met de familie Ringstadt had hem er toegebracht Emma te beminnen; meer en meer kwam hij tot de erkenning dat er eene edele reine ziel in haar huisvestte. Indien hij zich gerechtigd had geacht om haar te verklaren hoe vurig hij haar bemindde, zeer zeker had hij er al wat hij bezat voor willen opofferen. Maar zoo lang die geheimzinnige sluier, die een feit bedekte, dat eene schaduw op zijn leven wierp, niet was opgeheven; zoo lang hij haar geen onbevleeten naam kon aanbieden, mocht en kon hij 't niet wagen haar zijne geheime gevoelens te openbaren.

Hij bleef slechts hopen op de toekomst.

VII.

't Was wederom winter geworden; de sneeuw lag een voet hoog, de baan was voortreffelijk om eene sledevaart te houden en natuurlijk werd het prachtige tuig weer voor den dag gehaald, dat op nieuw Werner's paerden zou sieren.

Weder leidde de tocht naar het kleine buitengoed van mev. Ringstadt, en in vroolijke stemming trad hij de woning binnen.

Gij wilt ons zeker verrassen, voegde de onde mevrouw hem toe, ik lees 't in uwe oogen.

Zeer zeker wat nieuws, antwoordde Werner, en ik geloof, dat 't geen ik u zal mededeelen, in 't bijzonder bevallen zal aan mevrouw Emma.

Nu, zeg dan schielijk wat 't is, riep laatste-genoemde in gespannen verwachting.

Raad eens?

Drij honderd jaren is het geleden, dat eene zoo plechtige kerkvergadering niet meer gehouden werd, namelijk die van Trente, welke hoofdzakelijk gericht was tegen het protestantisme, dat zich met een ongelooflijk geweld, destijds vooral in Duitschland uitgebreide.

Niet zonder moeite beroepen, duurde het concilie niet minder dan twintig jaren, en het kwam, in zijne bijwoning, ten gevolge der moeilijkheid van de gemeenschap nooit die uitgebreidheid waarop het tegenwoordige concilie zal mogen hopen.

Ten gevolge der versnelde betrekkingen over heel de wereld, zal het concilie van 1869 door een groot getal bisschoppen, prelaten en godgeleerden uit alle hoeken der aarde worden bijgewoond, en die iever zal des te groter zijn, omdat de eenheid der Kerk groot en levendig is in onze dagen.

Het is in de basiliek van St-Pieter, dat de kerkvergadering zal worden gehouden; zij zal gericht zijn tegen de werking der logieën en al hare solidaire uitvloeisels — en 't is treffend, dat dit gebeurt in dien tempel, welke de italiaansche revolutionairen eens verklaarden in logie te zullen veranderen.

De Paus geeft aan de toekomstige kerkverders anderhalf jaar tijd om zich te kunnen vergaderen. Van den noord- tot den zuidpool der wereld zullen de prelaten naar St Pieter reizen en er eene nieuwe getuigenis komen afleggen, dat het katholicisme, hetwelk men gedurig voorstelt als oud, vermeld en op het punt van in te storten — integendeel nog altijd jong en krachtig is.

Op het concilie van 1869 zijn de vorsten en hunne gezanten niet genoodigd, zooals te Trente; de Staten hebben zich voor de loochening verklaard en de Kerk van den Staat gescheiden — van dat oogenblik is er geene plaats meer voor hen in de kerkelijke vergaderingen.

Grootscher en spoediger voltrokken dan wel dat van Trente, zal dit concilie even belang rijk in zijne resultaten zijn. Een grootscher werk dan dat, kon het leven van den grooten Pius IX zeker niet bekronen!

Provinciale-raad van Limburg.

In zijne zitting van verleden donderdag is de raad overgegaan tot de kiezing van vier leden der bestendige deputatie.

40 leden nemen deel aan de stemming.

1^oe stemming. — M. de Bellefroid wordt herkozen met 36 stemmen; er waren 4 witte briefjes.

2^oe stemming. — M. Edouard Willems, ad-

— O, men zal een bal in 't oog hebben!

— Neen, alle monden zijn vol van een kunstgenot, dat ons wacht.

— Een kunstgenot?

— Ja, zeker. Onze directeur van het operagezelschap is het gelukt eene zangeres te engageren, die eene reeks voorstellingen zal geven. Overmorgen zal zij voor 't eerst optreden als Leonora.

— Hoe heerlijk! riep Emma uit. Mama, wij zullen immers de voorstelling bijwoonen?

— Kind, kind, wees toch bedwaard; maar kom, ik wil u 't genot niet onthouden.

— Gij stemt dus toe, riep Emma uit, terwijl zij verheugd in hare handen klapte.

— Als mijnheer Werner althans zich de moeite wil getroosten voor de bijletten te zorgen.

— Die heb ik bij voorraad maar genomen, zegde deze, zoo zeer was ik overtuigd dat zij mevrouw Emma dit genot niet zoudt ontzeggen.

— Maar de paerden, zouden deze er genoeg mede nemen? vroeg mev. Ringstadt lachende.

— O, de paerden zullen den kop nog fierder dragen wanneer zij u en uwe dochter naar de stad mogen brengen, zegde Werner, den schertsenden toon beantwoordende.

— Nu, dan zijn wij het allen eens, merkte de dame vroolijk aan.

— O, hoe blij ben ik! riep Emma nogmaals uit, en ik dank u voor uwe attentie, voegde zij er bij, Werner de hand reikende.

— Gij weet niet hoe gelukkig ik mij gevoel u een greintje aan mij verplicht te hebben; antwoorden de jonge man op warmen toon.

— Kom kinderen, geene complimenten, merkte de moeder lachende aan; maar 't kon haar scherp oog geenzins ongaan, dat hij 't laatste gezegde

vokaat, bekomt 29 stemmen. M. de Menten uitgaande lid, 10 stemmen. M. Will der deputatie gekozen in vervanging Vanham.

5^oe stemming. — M. Reynders w kozen door 34 stemmen; er waren 10 briefjes.

4^oe stemming. — M. de Menten w kozen door 28 stemmen, tegen 2 geg. M. den graaf de Caritat. Er waren 10 briefjes.

De gekozenen leden bedanken acht den raad.

M. de Caritat, namens de vierde ca besluit tot de aanneming der vraag gemeente raad van Lanaken, strekk het vestigen van eenen post gend voet in deze gemeente. — Aangenom

Voorstel van MM. Wacleux, Tiel lems, Hermans en Bamackers, strekk de Deputatie te gelasten van bij het g ment aan te dringen op de uitvoer werken benodigd tot de vergrooting van het kanaal van Maastricht naar genbosch te Bree. — Verzonden tot d commissie.

In name der derde commissie be Schaeften tot de verwerping van twee van den onderwijs-bond (*lique de l' ment*) strekkende om subsidiën ten provincie te verkrijgen tot oprichting v bibliotheken en ten voordeele der voo kas der gemeente onderwijzers.

M. de Pittours-Biegaerts doet opme aangaande het tijdstip gekozen tot de rivieren en waterloop der pr Na MM. Daris, de Matthys, Hendrik x, Grunne, ridder de Menten en Reyn hoord te hebben verzendt de raad de z de bestendige deputatie.

De raad verzendt tot eene commissie gesteld uit MM. Daris, Nagels, Ulens, Vanham en Reynders het voorstel van fmg en verkoop van het bedelaars R Beckheim. Deze commissie zal voor worden door M. Jaminé.

M. de graaf de T'Serclaes, gouvern Limburg heeft verleden dinsdag een banket gegeven aan de leden van den cialen raad. Een groot getal hooge am waren er tegenwoordig. Men heme onder anderen M. de graaf de Theu Thonissen, Julliot en baron de Woelm de generaal Leroy commandant der pr M. Claikens voorzitter van het tribuna Hasselt, MM. Beltjens, procureur des te Hasselt en Debruyen procureur des te Tongeren, M. Delgeur, oud onder-vo

de wangen der jonge lieden een weinig gekleurd.

— Hoe heet de beroemde zangeres, v jonge meisje.

— Signora Paula.

— Dus eene Italiaansche?

Daar wil ik niet voor instaan, luidde t woord, die dames zijn zeer vindrigrijk, v 't geldt eenen naam te bedenken, waarn meenen zich voordeel te kunnen doen.

— Maar het doet er niet toe, bracht mev Ringstadt in 't midden, of zij Paula of heet; wat raakt ons dat, als ze maar een stem heeft.

— Men zegt, inderdaad, dat zij eene stem heeft.

Het gesprek nam nu eene andere w Men lachte en scherste en Werner kee eerste verheugd naar huis terug, — ma ontsnapte hem ten slotte een zucht, w waande de toekomst voor zich verloren.

De avond der voorstelling brak aan. bouw werd langzamerhand gevuld, doo slotte bleek het, dat geen plaatsje ledig Werner verheugde zich dat hij zoo voo was geweest eene geheele loge te hure zien beide dames thans op haar gemak zitten.

De schouwburg leverde dien avond een tigen aanblik op en men beklaagde zich d niet, dien men moest wachten, voordat de ture begon. Eindelijk werd evenwel het opgehaald; men was voldaan over de ko de artisten, maar nog altijd was men in sp ontrent de talenten van de zangeres, die e eerste gastrol zou optreden. Plotseling zij werd begroet met daverende toejuich Nauwelijks had de zangeres met eene b

KLEINE OORZAKEN, GROOTE GEVOLGEN.

(Vervolg.)

't Gevolg hiervan was, dat Werner zich meer en meer gedrongen gevoelde zijn hart open te leggen, en hij betoonde zulk eene mate van openhartigheid, dat bij de twee dames het wantrouwen, dat nog kon bestaan, verdwenen. Mev. Ringstadt had zelfs den moed om zich met Werner in het openbaar te vertoonen; zij legde daarenboven bezoeken op zijn landgoed af, reed met hem naar de stad en natuurlijk bracht dit eene goede uitwerking te weeten. Men nam inlichtingen naar de dame, die hem vergezelde en het schoone meisje, dat meermalen aan die uitstapies deel nam; men hoorde niets dan goed van haar en eindelijk kwam men tot het besluit, dat zulk eene achtenswaardige familie zich niet met Werner zou inflaten, wanneer zij niet ten volle overtuigd was van zijne onschuld.

Langzamerhand begonnen ook anderen meer en meer eene betere gezindheid jegens Werner aan den dag te leggen; men moest toegeven dat de schijn tegen hem was, maar dat er toch ook niets bewezen was en dat men eigenlijk iemand niet ongegrond mocht verdenken en veroordeelen. 't Gevolg hiervan was dat men Werner minder begon te vermijden, nu en dan reikte een oud bekende hem weder de hand en sommigen meenden het zelfs kunnen plicht hem openlijk te verklaren, dat zij hem nimmer schuldig hadden geacht.

Tot zijne zelfvoldoening vernam Werner dat Hilbrecht menigmaal scherpe verwijten moest